

11 suam enim affectionem erga illos denotare voluit, i. nemo dubit, s. ff. de hæred. inst. ibique Odofred. Gumanusque Galganet. de condit. par. 2. c. 2. q. 1. n. 7. Camerell. de legat. lib. 9. q. 3. n. 11. & 15. Barrii de fuceſſ. lib. 2. tit. 6. n. 5. in fin. Nam, ut bene dixi Imol. in d. l. nemo, demonstratio illa non erat omnino falsa, quia poterat certo respectu verificari ratione nempe necessitudinis ex benevolentia, & affectio- 12 ne, non ex sanguinis coniunctione, contractæ, bene in no- stris terminis Jo. Leonard. Rodoc. conf. 6. ex n. 10.

Nec urgenter respondit, quia dicebatur, id solum interesse inter falsam causam in testamento expressam, & illam à teſtatore in corde retentam, quod primo caſu diſpoſitio ab hujusmodi caſa pendens, nulla cefetur ipso jure; in alio vero caſu hieſt diſpoſitio non vicietur ipso jure, attamen si probationibus aliunde deſumptis demonſtrari caſu, teſtatore revera errore aliqua credulitate adiuta diſponendum moſum fuſſe, utique judicis auctoritate tanquam nullam diſpoſitionem reſcindi poſte, iuxta diſtinzione traditam à Bald. d. l. Paduleius ſub numer. 6. ubi etiam Angel. ff. de hæred. inst. Surd. conf. 373. num. 41. Rota dec. 102. nu. 12. par. 9. recent. Quamobrem cum Thomas, & Balthazar de Merles plura afferant indicia, plureſque oferant facere probationes, quibus feſprobatoſi aferuntur, teſtatorem falſo credidisse Josephum ſuum eſe ex fratre prænepotem, conſequens proinde erit, legata, & ſubstitutiones ordinatas favore Jolephī, tanquam caſam habentes ex errore in qualitate perſone, irritas proinde eſſe.

Quia, ut ſupra probatum eſt, cum diſpoſitione iſta, tanquam promanans à mea liberaltate diſponit, nullum aliam habeat caſam proximam, quam benevolam teſtatoris voluntatem, ut reſcindi poſſit prætextu falſo, & errore caſe, qua illi non coheret, duo concludenter probanda ſunt, priuim, & quod teſtator revera erraverit in erore perſone, cauſaque finali ſue diſpoſitionis; ſe- 13 cundo, quod agnito errore alteri diſpoſitorum ſuſſe, & utrumque adeò convincenti probatione demonſtrandum eſt, ut iudicis perſuadim omnino ſit, rem aliter ſi habere non potuſſe, Mant. d. conf. 760. n. 17. cum plur. ſeqq.

Deficit autem undeque in noſtra hypotheſa clara iſta, evidenter probatio; ex deductis enim in prioribus decisio- 14 nibus, maxim in illa R.P.D. mei Caprata. q. Secundū cum ſeq. contrarium plane demonſtrati videatur; nam compendiaria narratione ex plurim tertiū depositionibus ab utraque parte examinatorum, aliisque elicituſ documentis, refutetur Henricus à Thoma coniuium cura, fidei que conjuncti fuī intimi familiaris, ab infusa Melita tranſiſſum ſuſſe ad Ludovicum Francicum, à quo, ejusque matre, & univerſa familiā blāndē exceptu, liberaliter domi educabatur, iplo rogant Thoma, qui abſens è domo de Henrici incolumente, atque educatione ſumpporē foli- 15 citus erat; redux verò ad patrem, paterno eundem amo- re complectens, nauitica, arithmeticā, aliisque nobis artibus intratibus, blandebaturque Ludovicō fratri ſibi inter- dum inproperans, quod nimis, quam iplo, diligeret Hen- ricum, quem pari uerę foliicitudine legitimā curavit, dum Thomas Rome morabatur, eundem deinde adul- tum, tanquam progeniū ex nobili familiā de Merles, no- biliti puerū matrimonio coniuxerunt, Jolephum natum ex hujusmodi nupris pari charitate, benevolentiaque ſu- ciptione; Henricus verò vita deinde ſinūlum inſigni lu- 16 ñi extulerunt, & cum lachrymis depofuerunt in iepul- chro majorum ſitio in Cappella Gentilitia, in qua patris lugubribus ornatis familiā inſignib[us] per annum funebrem pompa protrauerunt; ſedemque deinde, quam Ludovicus Francicus dederat Henrico morienti, effluſi; lachry- mis commendanti Jolephum tunc infantulum, religioſe ſervavit, pari charitate, & cura illum educando, ac deni- que in ſuo teſtamento præter ampla legata, in univerſa hæreditate ſubſtituit; ex quibus fama omnibus cum per rei quodammodo evidentiam filio Henrici plane aſſerti videatur, dici proinde nequit, errore ita eſſe concludenter probatum, ut iudex omnino credere cogatur, rem aliter ſe habere non potuſſe, caue propter diſpoſitione ir- rita nequit, tanquam ex evidenti errore procedens, ut probat Manf. d. conf. 760. loc. cit. bene Rota in dicta Ro- mana filiatione 4. Februario 1689. Etenim cum Joannes cum ſeqq. coram Reverend. Molines Decano.

Et licet ponderetur, tractatus reſcenſtos, communemque opinionem filiorum Henrici processisse ex falſa per- ſuafione, quacumque temporis venefuſe comprobata, adnotata per Barr. de ſucessiōn. lib. 2. ſeq. 6. ſub n. 3. Surd. conf. 144. n. 1. attamen non idcirco præsumi poſſit, de-

teſta hac falſa caſa aliter teſtatore diſpoſitorum fuſſe; dupli- enim validissimo argumento præsumptio iſta po- niuntur excluſiſſimā.

Et quidem priuim, quia non agebatur de filio naturali iplo teſtatoris, fed de filio ſpiru transversali, erga quem nec ratio ſanguinis, nec tanta urebat amoris præsumptio, quemadmodum etiam pralumi nequib[us], illum ſuile à teſtatore in ſua hæreditate ſubſtituit, ut deficiente agnationem reſtitueret, ſervaretque; ſinē enim huic, quem perfèſte aſſecutus fuſſet vocando parues, vero- que agnatos, conſequi non poterat ſubſtituendo filium ſpiru, qui nullum habebat agnatum, cum agnatio a pa- tri poſſit, & ſpiru nullum patrem habere intelligatur, Fa- gan. in c. magnus num. ro. de obligat. ad ratioſin. Quo- circa verius cenitendum eſt, teſtatorem non inuitu agna- tionis, ſed ob amorem, quo profequebar aluminum ſuui, cum ad ſuam vocem hereditatem, ſuue cognomi- ne deorū, non ob ſanguinis coniunctionem, ſed ut non minus bonis, quam Nobilis familiæ tituli clareſſet; idēquod ex his patet, quod licet error probatus; dici poſſet quoad filiationem Henrici, non tamē probatum pariter videtur, quod eo deteſto, teſtator non ita ſuſſet diſpoſituros, ut requiratur ex Barthol. & Manf. ſupra- citati, cum ad preſumendam liberalitatem iuſſiceret quan- doque videtur alium condiſio, Petr. Stochmans d. conf. 18 Brabant. 23. ſ. penult.

Secundū diecebat, quod ſi teſto, æquoque judicio in- ſpiciantur ratio agendi, diuiniſque trāctatū, quibus Ludovicus Francicus, univerſaſque familiā tanquam filium Thomae, iplo Thoma plaudente, Henricum agnoverunt, nemo recte ſent, ſanaque mente prædictus animus un- quam inducer ſuui, ut credit rem tantam adeò inconfuſa gesta ſuife, ut ſi Henricus revera non iuſſet filius Thomae, ite tamdi ne permiſſet fratrem ſuui tanto in er- ore versari, euidentem non monuit; cordatum, nobilis virum non decere ignotum illum puerum, ter- que filium, veris poſthabiti agnatis, in familiā adiſciſſe- re quoadmodum DCD. concludendum videbatur, teſtatorem diſpoſitivo favore Jolephī, vel quia noverat, Henricum reverē ſilium Thomae, vel ſi non erat (cum inviſimile ſe poſſe videtur a Thoma certioratum non fuſſe) ſe- quebatur, quod ſi ille ſcienſ, volenſe tanquam prænepote ſu- tenet in ſua hæreditate ſubſtituit eum, quem talem non eſſe noverat, diſpoſitio dici nequeat irrita ex falſa demonſtratione; nam illi eo ſolo caſu corrueſt, quo teſtator deſerit conſanguinitatis ignoratia, ut bene concludit deciſio R. P.D. mei Caprata, & præter auctoritate in ea al- legatis, docent Altoprad. conf. 84. n. 46. lib. 2. Joan. Leo- nard. Rodoc. d. conf. 6. ex n. 10. latē rem examinans.

Et ita omiſſis aliis, quibus ſatiſficiunt præteritæ deſcriptiones, & ſcribentes pro Jolepho, reſponſum ſuit, parti- bus accerimē informantibus.

R. P. A N S A L D O .

Romanā, ſeu Veneta immiſſione.

Lun. 22. Mart. 1689.

A R G U M E N T U M .

Exceptio clementis quando teſtamentum valeat irritare, maſtraliter atque eruditè diſcurſitur.

S U M M A R I U M .

- 1 Solamen eſt homini facere de ſuis bonis diſpoſitionem p[ro]p[ter] mortem duraturam.
- 2 Qui caret voluntate, non poſſet teſtari.
- 3 Furiosi habent perpetuam mentis alienationem, conſtituit primam ſpeciem furiosorum.
- 4 Secunda ſpecies eſt illorum, qui habent lucida inter- valla.
- 5 Tertia ſpecies eſt eorum, qui aliqua vi morbi invasi, ac- cidentaliter perdunt voluntatem.
- 6 Prima ſpecies furiosorum teſtari non poſſet, ſeconda, & tercias poſſet.
- 7 Lucida intervalla appellatur tempus intermissionis.
- 8 Teſtamentum preſumunt conditum tempore mentis lu- cidae poſſus quam furioſe.
- 9 Teſtē adverſus indiſcretos plenē probant.
- 10 Preſumunt, quem induxiſſe teſtes meliores.
- 11 Furiosi datus curator.
- 12 Conjectura furiosi deſumpta ex donacione curatoris, & traductione ad h[ospital]e dementum, eſt valde ſuſpet-

ta, quod potuerit fieri per industriaſ ſuccedentium ab infeſto.

13 Sola curatoris deputatio non concludit dementia.

14 Habens dilucida intervalla non impeditur contradere.

15 Autoritas curatoris, quoſit, quando affiſſi furiosi ha- bet lucida intervalla.

16 Diſceſſus ab h[ospital]e procuratus denotat poſtū ſan- tatem mentis, quam furorū.

17 Dementia debet probari de tempore conditū teſtamenti.

18 Notario attempſi de ſanitate mentis creditur.

19 Prudentia adhibita in forma diſponendi excludit furorū ſan- tatem in teſtatore.

20 Vel deſtantem habere lucida intervalla.

21 Excludit etiam dementia, ſi teſtamentum ſu[per] ſcriptum manu teſtatoris.

22 Si fuerit habitus ſana mentis.

23 Vel ſi ſanitas mentis colligatur ex aliis adiibus ante- diſponens teſtamentum.

D E C I S I O X X .

* A Deo inter ſolatia miſeria humanitatis jura indulſere, A quod quilibet ad communem ſuperiorem partiam redire debet non privaret ea physica dulcedine diſponendi de rebus, quas in noſtro exilio placuit. Summo Deo tribuere, ut teſtamenti factio[n]em conceferint ad hi- nem, quod etiam poſtu[m] occumbens in humiſi nihil relinqueret, niſi cadaver, & cineres, frueret tamen le- vamine diſponendi de eisdem rebus, & facultatibus, quas vivens à diuina conſequutus fuerat providentia; quem admodum ad populum loquendo, dicebat. Conſtantinus Imperator in l. 1. C. de Sacro. Eccl. & reaſumpſit Julianus in ſ. Disputa itaq[ue], auctori de nupt. cum concord. apud Thome, 12. n. 4. 13. n. 4. 14. Card. de Luca de ſeſtis. 141. n. 28 & nuper inſtitutum habetur in Bononiensi ſucessione 3. Martii proxime præterit ſub principio, coram me.

E[st] idcirco factio[n]em teſtamenti p[re]fata noſtra iura non impeditur, niſi in caſu, quod priu[us] quis mortuus eſſet, quā moreretur, nimirū in voluntate, ſe[nt] Regina eſt[er]e[re]rū voluntariū, & faceret, & ſic per acteris in- hibere, & carens hujusmodi voluntate per perpetuum fu- ſorem, teſtatur, juxta text. in l. 2. & in ſ. filius familiā 16. ſ. Marcellus, & l. ſeq. ff. de teſtam. & in ſ. Proterea, veri ſurioſi, inſtit. quod non eſt permitt[us] fac. teſtam. Burg. de Paz. conf. 11. n. 12. Connan. lib. 9. comment. juſ. cito. cap. 4. Donnell. lib. 6. comment. v. 3. Novan. dec. Regn. Neap. 167. n. 3. Mart. Medic. dec. Senen. exam. 9. n. 1 cum ſeqg.

Verū quia ſemper in jure prævaluat deſiderium, quod homines hujusmodi conſolatione gaudenter reſtandi, non omnis idcirco ſpecies furoris credita eſt ſufficiens ad impe- diendam ejusdem teſtamenti factio[n]em; tres etiam ſpecies furoris adnumerant eadem iura, noſtrique Doctores, quarum prima, & lachrymabilis eſt illa, quae fecum trahi perpetuam mentis alienationem, unde privat ho- mo ſelle, & nolle ſemper, & inſabilitate, juxta distinctionem, quam faciunt referendi etiam infeſti in proxima fe- cunda etate furioſorum, & signanter Horoman obſer. lib. 4. cap. 6. lib. 4. Ricter. in ſ. furioſum 9. n. 4. C. qui teſtam. fac. poſſ. Evar. Spec. Kan. juſ. cent. 1. 9. 43. n. 1. Barry. de ſucessione lib. 1. tit. 7. n. 42. ver. in qua queſtione.

Secunda ſpecies furoris non perpetui, ſed temporalis conſetur eiſe, qua poſsumod[um] pro regula habet ip- ſum ſuorem, ſed pro limitatione ſublevatur per inducias reſverſias ad priu[us] ſuorem naturali ſtatuum, quae idcirco à recuperatione lucis pariter naturali nuncupatur. Iuſcū ſucessione, ſicut bene diſtinguendo priu[us] ab ha- ſecunda ſpecies profequebar Valent. Franc. de ſideſſ. cap. ... num. 9. Henric. codem trāct. cap. 7. num. 114. Argel. de acq[ui]ſ. poſſ. queſiſ. 3. art. 1. num. 66. cum ſeqg. Francic. Rocc. reſponſ. 75. n. 31. & 32. lib. 1. Rot. cor. Rembold. dec. 57. n. 16. poſt Zucch. queſiſ. Medicoleg. & dec. 202. n. 9. coram Priol.

In preſenti namque iudem teſtis induxit à Joanna Drufille, que tanquam amita Fraueſci Antonii fatigabat ſuſceptio[n]em teſtamenti, conſiderer in evertendo teſtamentum conſecutum favorē Patrum ſ. Auguſtinianorum coram R. P. D. meo de la Tremalle cum ſucessione canonicione ſignaturū iuſtitie reſcribentis cum clauſula, ſine preſu[m]ptio[n]e trūm, coacti nihilominim[us] fuerint ad finem perimendi item diſputare diſblum, An conſar[er]at de re iudicata, ſeu poſtis de caſis reſtitutio[n]is in integrum? nulla fuit baſtaria, quoniam reſcribendum foret, conſa- re de re iudicata, quodve proinde juxtas vulgatam regulam, inchoato ſuſceptio[n]e, præſeretur de ſu[n] natura reſponſionem etiam ad alteram partem alternantem, videlicet ē conver- fo, non conſar[er]at de caſis reſtitutio[n]is in integrum.

Cum etenim totu[m] deſtituſio, ſeu praetento Joanna Drufille, que tanquam amita Fraueſci Antonii fatigabat ſuſceptio[n]em teſtamenti, conſiderer in evertendo teſtamentum conſecutum favorē Patrum ſ. Auguſtinianorum ſ. Augustini Venetiārum coram me in qua ſta ulteriori inſtantia Patrum ſ. Auguſtinianorum poſtquam occumbens in humiſi nihil relinqueret, niſi cadaver, & cineres, frueret tamen le- vamine diſponendi de eisdem rebus, & facultatibus, quas ſuper validitatē teſtamenti ini[ti]pi per Franciū Antonium tam coram A.C. quā cor. Reverend. Ursino Decano, ac demum coram R. P. D. meo de la Tremalle cum ſucessione canonicione ſignaturū iuſtitie reſcribentis cum clauſula, ſine preſu[m]ptio[n]e trūm, coacti nihilominim[us] fuerint ad finem perimendi item diſputare diſblum, An conſar[er]at de re iudicata, ſeu poſtis de caſis reſtitutio[n]is in integrum? nulla fuit baſtaria, quoniam reſcribendum foret, conſa- re de re iudicata, quodve proinde juxtas vulgatam regulam, inchoato ſuſceptio[n]e, præſeretur de ſu[n] natura reſponſionem etiam ad alteram partem alternantem, videlicet ē conver- fo, non conſar[er]at de caſis reſtitutio[n]is in integrum.

7 Cū etenim totu[m] deſtituſio, ſeu praetento Joanna Drufille, que tanquam amita Fraueſci Antonii fatigabat ſuſceptio[n]em teſtamenti, conſiderer in evertendo teſtamentum conſecutum favorē Patrum ſ. Auguſtinianorum ſ. Auguſtinianorum ita male in articulo teſtamenti vale- ret, ut reſcenſerit poſter inter furiosos primā ſpeciei, ſeu clasif. 5; & quidem ex deſerit probationis hujusmodi conſtituti, at peripet[us] furoris, quando præſerterit, juxta in- dulgentiam noſtrorum iurium, de quibus ſupra, favor ul- tima voluntatis expetit, aut niſi comprobetur hujusmodi perpetuus furor; fed appetat eum, qui teſtatus eſt, habuſſe faſtem diſlata intervalla, que ſub alia nuncupatione tempus intermissionis appellat l. C. in lib. 2. C. de contrab. empt. & laxamentum, ac inducias in l. cum aliis 6. C. de cu- rat. ſurioſi. & l. ſurioſum 9. C. qui teſtam. fac. poſt. astrobiſque in principi. preſumunt quoque conſididit teſtamentum de 8 tempore mag[is] naturali mentis diſludice, quā caliginof[us], & præoccupat[us] ad ipo ſuorem, per ea, quae habentur ex text. in l. quod meo, ſ. ſi ſurioſo, ff. de acq[ui]ſ. poſſ. & notant Ludov. Bell. conf. 101. n. 10. & 11. & n. 14. Modern. Lu- cen. conf. 29. n. 16. poſt Zucch. queſiſ. Medicoleg. & dec. 202. n. 9. coram Priol.

In preſenti namque iudem teſtis induxit à Joanna Drufille ingenue proliſcantur, Franciū Antonium neuti- quam perpetua mentis infiaſia fatigari, ſed quandoque per intervalla fulciri ſolidi ejusdem mentis ſirmitate, pruden- terque ſe gerere; quapropter, & deficiente probatione conſtrari, & potius præponderante adverſa depositione teſtis ſucessione circa hujusmodi intercapdinem iudicij, ſive lucida intervalla, ultra preſumptionem in dubio tempeſtē ſuſceptio[n]em teſtis, ſed potius contra Joanna Drufillam facere videbantur teſtis, qui adverſus inuidentem plenius probant, vul- gur. apud Cravett. conf. 202. num. 7. vor. & ad. 1. Cenſal. 9. dec. Lucem. 46. nu. 1. & 2. Rot. dec. 182. ſub num. 7. part. 1. recent. dec. 107. n. 22. par. 10. & dec. 120. nu. 8. cum duobus ſeqq. par. 17. & excludit de facili maiorem probationem, cum regulariter quilibet reputetur teſtis meliores ad ſu[n] favo-

10 favo tem induisse, ad not. per Posthum. refol. 86. n. 26. Rot. coram Buratt. dec. 23. n. 3. & coram Coccin. dec. 9. 20. n. 6. & coram Carill. dec. 106. sub n. 3. vers. & iamen pre-
sumtus, & dec. 23. n. 6. & alibi frequenter.
 Partim obstantibus conjecturis, & probationibus, quae
in precedentibus discussiōnibus, & infantiis promoveban-
tur ex parte Joanne Drufille, nimis, quod Franciscus
Antonius plures geſſet acutus spirantes dementia, vel
fatuatatem, quodque praeſciſus eidem deputatus fuerit in
Curia Eminentissimi Vicarii Curator, quem leges iubē-
dari in custodiā mentis furioſa, per text. in l. 1. & 10. 11.
 C. de curat. furioſo, quodque pariter effectivē fuerit tradu-
ctus ad hospitale ex Pontificia, & publica pietate creditum
pro bujusmodi infelicitate. Siquidem ultra quod omnibus
iſis conjecturis, & probationibus accertissimum, & solide
reſpondit Rota in precedentibus discussiōnibus, & überis
in ultima diei 14. Maii 1696. coram R. P. D. meo de la Tremoille
impreſſi. d. dec. 52. poſt Moderna. traſlat. de inconfon-
ditu adhuc ille magis ſubſtantiales probationes deputa-
tiones curatoris, & adductioſis ad hospitale non carbarent
omniō tali quali ſuſpicio, quod id contingeret valuerit
per industrias illorum, qui ſuccedentiam interſtatam Fran-
cisci Antonii poterant expectare, iuxta paſtum pionem,
quā aliaſ opportunē p̄r oculis habuit eadem Rot. dec. 62.
 sub n. 33. vers. quia quidquid ſit, poſt Zacc. queſt. Medi-
colog. dec. 772. sub n. 17. vers. non obſtit, coram Merlin. &
 dec. 227. sub n. 16. vers. non relevant, cor. Card. Cerro; addito
prefertim, quod ſola deputatio curatoris non concludit
per necessitas dementia, ac integralem mentis defectum, sed
prudentem, & in ſuis caſibus laudabilem providentiam ju-
dicum, & Tribunalum, qui recte conſentientia non bē-
nignitas ad gerendas res proprias ob aliquam mentis in-
ſufficientiam provident de curatore, ut præter adductos in
dantecedentibus deſcriptione huius cauile la. 52. sub n. 40. vers. In-
ſufficientia, & n. 41. cum dubius ſeqq. poſt Card. n. Albit. ubi ſu-
p̄, appofitio confiderantur Ricter. in d. Iuris. n. 53. &
dubius ſeqg. C. qui teſtan fac poſt Bero. queſt. famili. 122. n.
 3. Mari. de ſuſc. legal. par. 4. q. 1. art. 2. n. 28. Marin. re-
ſol. iur. ib. 2. cap. 223. n. 8. Rub. de teſtan. c. 19. n. 702. &
seqg. Rot. dec. 298. n. 17. cum dubius ſeqg. par. 7. rec. & dec.
 701. sub n. 18. vers. minus relevant, coram Dunoz. Jun.
 Et ob id hujusmodi deputatio curatoris nullatenus pro-
ficiet ab intentum Joanne Drufille, quia cum ipa de-
putatio, ut diximus, non arguat perpetuum (ut opus est)
mentis ſubversionem, non impeditus quis uti premiſa be-
nignitas pro deſtamento facio, quemadmodum in
non impeditus habens dilocida intervallo contrahere, ad
 14. Text. in d. de contra. empi. Quinque authoritas cura-
toris quiescit eq̄ipo, quod afferunt furioſus habet, vel ha-
 15. bēre paſtum diuina intervalla, ſicut ordinavit Im-
perator in d. Iuris. art. 5. Nos ita ad fin. vers. sed inter-
vallo, C. de curat. furioſo & notariorum Ant. Faber. de iurisprob.
 Papin. tit. 13. de tute. princip. 4. illat. 18. Vber. de civit. c.
 9. n. 309. Galp. Manz. de rur. & curat. p. 2. tit. 10. 9. ult. n.
 40. Rub. de teſtan. c. 19. n. 703. Rot. dec. 203. n. 11. co-
 ram Rembold. & in dicta dec. huius cauile la. 52. n. 45 poſt
 Cardin. Albit. de incenſ. in judic.
 Adductio vero ad hospitale nihilum de facili referri po-
 terat ad ſollicitudinem confanguineorum, qui ſuccedent
 ab infeſtato; unde præterquam talis adductio ſuit
 ephemera, dum ipiem Franciscus Antonius fame mentis
 in hoc (ut per prefūrū in aliis rebus) ea via, quā alii
 verò furioſi non ſoleat patere, vix poſt duos dies con-
 cluſus auſtig per teſta. Sed haec probatio, etiam in aliis
 caſibus, & ſecundum contingentes per religionem judicis
 peneſandas, admodum urgere poſte, ut reputari Vgna-
 glio. conf. 65. n. 7. Cald. ad mod. art. 5. & gloss. n. 291. Vir-
 gili. de legit. perf. c. 9. sub n. 5. vers. item ſuſſit, Valent.
 Franc. de ſideiſſ. cop. 2. n. 7. Fagnan. in c. Eam te num. 45.
 de etat. & qualit. Epis. Rocca ſeleſt. disp. jur. cap. 135.
 num. 18.
 Nihilominus in hoc caſu prorsus irelevans viſa eſt talis
 conjectura, vix probatio, quoniam haec adductio ſubfe-
 quita eſt poſt jam conditum deſtementum à Franciſco An-
 tonio; qua propter, dato etiam, quod ingressus in Ho-
 pitalē fatuorū, ſeu mentecaptori, importare valeret, &
 induceret veram probationem omninoſe fatuatis, &
 dementia, adhuc remanebat inſufficientia, quia non percutiebat
 tempus ipius deſtementi; & ſic etiam ubi poſt exaratum
 deſtementum invaſiſſet dementia Franciſcuſ Antoniuſ
 teſtatore, id fane non erat aptum ad rumpendam illius Ta-
 bulas, quę, ut ſupra, conſentur in dubio conſcripta de tem-

Bernardis de Luca propinquorum ipius teſtatoris.

Cum autem anno 1697. defecerit linea maſculina praefati de Nicolai, Joannes quondam Landucci de prefata familia de Bernardis obtinuit à Sede Apoſtolica de controverſia Cappellania tunc vacante provideri; deinde in altera vacatione anni 1694. per obitum d. Joannis praefentavit Nicolaum Pierium, & in altera vacatione de anno 1699. alteret Joannes Junior filius praefatis Stephani praefentavit Nicolaum filium Vincentium Galganetti, qui Joannes Junior de anno 1675. in ſuo teſtamente hoc juſpatronatus, & juſ praefentandi legavit, & reliqui Virſula, Vitali, & qua, accedit licentia Ordinarii, & alii debitis ſolemnitatis fuſi donatum Carlo Joannelli.

Secuta tandem vacatione anno 1692. per obitum d. Nicola Galganetti ultimi Cappellani electi feſtū praefentati à Joanne Jūniori, due facte fuerunt praefentationes controverſia Cappellania, una pro parte Lepidi, Auguſtini, & Christopheri, qui uti de familia Bernarda, de qua erat fundator beneficij, ut dictum eſt, praefendarunt Henricum, fecunda pro parte d. Caroli donatarii praefate Viriſule, qui praefentavit Franciſcum eius filium; ſuper quarum praefentationum juribus cum diſceptaretur coram Vicario Lu-
 cano, impetravit praefatus Henricus Litteras Apoſtolicas ſuper diſpenſatione ſue etatis annorum decem, & obliga-
 tionē recitandi diuīnum officium, necnon ſuper execu-
 tione ſue praefentationis, que littera eidem Vicario Lucano
 directa feruntur, à quo poſtmodum executioni demandata cum ſuſſiſſione poſſeſſione capta de controverſia Cap-
 bellania à d. Henrico. Verū quia ſignatura juſitie re-
 scriptis, circumſcripta poſſeſſione, & apoftoſi ſequitur
 parito literis arbitrio Rota, hinc ſequiſtro apoftoſi, &
 tranſportatis actis, hodie diſputatum fuit dubium, an in-
 tert arbitrium pro retardatione executionis litterarum Apoſtolicarum Henrici, ſeu potius beneficium fit adjudicandum Franciſco Joannello; cui DD. reſponderunt in-
 trare arbitrium pro retardatione, & beneficium eſſe adju-
 dicandum d. Franciſco Joannello.

Refidet quad primam partem ratio decidendi in eo quod execuſio decreta, praefatis Litteris Henrici laborat evidenti nullitate, ac iniuſitiae vicio, quo fit intrare arbitrium pro retardatione executionis, cum arbitrium reguletur a jure, & de jure ſententia nulla, & iniuſa, non eſt exequenda, Cafar. de Graſi. dec. 10. n. 12. de ſententia, & rejudicata, Seraph. dec. 381. n. 12. & dec. 186. n. 1. seq. 2 coram Bichio.

Nullitas enim evitari non potest, dum Vicarius proceſſit ad executionem praefatarum litterarum Henrici decernendo mandatum de immittendo non citato d. Franciſco Joannello, qui omnino citari debuerat, attente praefixa-
 ſtientia litis coram eodem Vicario inter praefatos Henricum, & Franciſcum, & praefertim ſtante quod in dictis litteris Apoſtolicis aderant clauſula, verificato & amo-
 3 & litt. Apoſtolica, que ſuſſiſſione noſtuntur, non sunt exequenda.
 5 Vocatio majoris natu de familia, aut primogeniti de do-
 mo, vulgaris tantum reputatur, ad eo ut primi ad-
 misſi fieri non debet refutatio aliis primogeniti.
 6 Et conſaratum ſolam recipitur, quando adiungit verba
 perpetuitatem importantia, & tractum futuri tem-
 poris praefertim.

7 Juſpatronatus gentilium efficit deinde hereditarium.

DECISIO XXI.

J oannes Baptista filius Stephani de Bernardis in testa-
 mento condito anno 1504. cum quo deſtituit, fundavit
 complexum beneficium, ſeu Cappellaniā ſub titulo Epiph-
 arie in Ecclesia S. Salvatoris in Muſtolio Civitatis Lucanae
 hi preciſis verbis, ibi. Patrons conſtituit, creat, & eſſe
 voluit Nicolai fratrem ipſa viuente, & poſt eius mortem
 Primogenitum ipius Nicolai, & poſt d. Primogeniti mortem
 Primogenitum ipius Primogeniti, & ſe ſuſſiſſore deſcedat,
 & deueniat gradutio ad Primogenitos ex d. Linca d. Pri-
 mogeniti. Nicolai deſcedentibus, & deſcedentibus ipſis Pri-
 mogenitis voluti juſpatronatus deuenire ad alios filios d. Ni-
 colai uſque ad ſequentem in gradu poſt primogenitum, &
 ipſo deficiente ad alios ſuſſiſſores, ita quod ſemper major natu,
 filii d. Nicolai, & coram deſcedentibus maſculis pri-
 mogeniti non extantibus, ut ſupra, ſi parvonus d. Altaris; &
 deſcedentibus filiis d. Nicolai, & coram deſcedentibus per li-
 neam maſculinam ordine premito, tunc voluit ius d. pa-
 ratus deuenire ad majorē natu ex domo, & familiā de
 tem.

in l. cum ita, & fideicommisso n. 4. ff. de legat. 2. & in l. Gallus, 6. quidam recte mun. 8. de liber. & postb. quam communiter sequuntur Petr. de fiduci. qu. 5. n. 48. ver. convariam, Molin. de primog. lib. 1. cap. 5. n. 27. ver. bis tanen non obstantibus, & n. 8. cum seqq. Card. de Luc. de fidei. dicit 9. t. n. 3. & dicit 9. n. 8. & semper tenuit Rota, signanter in dec. 486. n. 1. p. 1. dec. 211. n. 6. par. 5. dec. 346. n. 19. par. 11. & nov. 1644. cor. me, & in terminis fideicommissi seu substitutionis majoris natu de familia, & agnitione, quod non confitetur perpetua, sed in primo admisso expiret, & terminetur, tenet Decian. conf. 10. n. 18. & seqg. lib. 3. Capit. contr. lib. 2. cap. 22. n. 50. cum seqg. Palm. Nep. alleg. 46. n. 11. & alleg. 48. n. 1. & 2. & alleg. 49. n. 2. & seqg. Tur. de successi. in primog. Ital. tom. 1. c. 1. 15. n. 5. & seqg. & signanter n. 8. & 9. Rot. dec. 812. per tot. coram Seraph. dicit 209. n. 16. par. 8. recent.

Nec applicatur conf. 27. Ancharam, quippe quia illud, sicut etiam aliae plures authoritates eum sectantes procedunt, ubi ultra vocacionem concurredit vel conjecturae suadente perpetuitatem fideicommissi, ut sunt conservatio agnitionis, injunctio oneris perpetui, aliasque similes, vel verba perpetuitatis, & tractum succelsivum preferentia, que in hoc casu deficient, ut in specie declarando d. conf. fidel. Menoch. conf. 9. num. 66. verf. Ego paucis recensendo, & num. 117. verf. rursum, & quod Cephal. conf. 5. 3. n. 67. & seq. lib. 3. aliique plures relati per Palm. Jun. d. alleg. 47. n. 48. & seqg. & allegat. 48. n. 54. & seq. Rota dec. 464. n. 19. & 20. & coram Gregor. & dec. 282. n. 7. verf. præterea, & n. 8. par. 2. dec. 264. n. 3. & 4. par. 4. dec. 209. n. 12. & 16. par. 8. dec. 807. n. 3. & seqg. par. 18. tom. 2.

*Atque hinc habetur resolutio quod alteram partem dubii, nempe adjudicandum beneficii, seu Cappellania favore Francisci Joannelli, nam probata expiratione substitutionis majoris natu de familia, & propinquoris ipsius testatoris in Joanne Juniore, apud illum ut ultimum a fundatore vocatum iulpatronatus, aliis gentilium, & familiare exsistit hereditarium, & ut tale transiret in Ursulam Vitaliem legatariam ejusdem Joannis, & deinde in Carolum Joannellum d. Ursulæ donatarium, juxta celebre Confut. Ancharam 81. n. 2. passim à Rota receptum, & signanter in dec. 363. n. 17. & 18. coram Merlin. dec. 362. n. 14. par. 5. dec. 166. n. 6. & in Nolana Beneficii 4. Iuli 1683. & facili, cor. bo. M. Rondinino, & late in Manuina Beneficii 21. Junii 1686. *quod autem*, cor. R. P. D. meo Ursino, & conquefatur cum D. Carolus Joannellus donatarius, apud quem residet patronatus praeservaverit Franciscum filium, huic procul dubio adjudicandum venit controversum beneficium, seu Capellania, Rota dec. 318. n. 4. coram Priolo.*

Et ita utraque &c.

R. P. D. MOLINES.

Lucana Beneficii.

Luna 5. Iulii 1694.

Argumentum patet ex decisione que istam præcedit.

S U M M A R I U M .

1 Entitata lata super executione literarum Apostolicarum non citato legitimo contradicere est nullum.
2 Vocatio fidei sub nomine coelesti, vulgaris reputatur etiam si vocatio proxima est primogenitus vel major natum de familia.
3 Et ab hoc sententia non receditur, nisi adhuc verba vel conjectura pro perpetuitate fideicommissi, & c. num. 4.
3 Conjectura vero debet esse urgentissime, si agatur de extendendo fideicommissi favore transversalis.
6 Et respice debent candeam substitutionem, de qua tradatur.
7 Fides extrajudicialis nihil probat.
8 Obseruantia dubia non utret.
9 Iulpatronatus de gentiliori hereditarium efficitur.

D E C I S I O N E XXII.

I Nhærentes DD. fundamentis alterius decisionis in hac causa emanatae sub die 7. Maii nuper elapsi coram me iterum existimaret intrare arbitrium pro retardanda executione literarum Apostolicarum Henrici, & beneficium controversum esse adjudicandum Franciscum Joannello.

precedentibus substitutionibus adjectarum, Peregr. conf. 53. n. 13. lib. 3. Menoch. conf. 22. n. 68. Rot. dec. 238. n. 8. coram Pentinger.

Ceterum quod obseruantiam, que adducetur pro perpetuitate majoratus, DD. considerant, quod ea licet non constat. Primo, quia pro illa iustificanda adiungunt fides extrajudiciales extortæ lite pendente absque partis citatione, qua nihil probant, ex vulgatis; secundo, quia licet defecta linea Nicolai ex Patronatu devoluto ad Joannem Landucci, qui era maior natu de familia Bernarda deinde devenierat ad Stephanum fratrem d. Joannis, & deinde ad alterum Joannem illum filium, qui legavit patronatum Joannelli; exinde tamen non refutat, quod post mortem Joannis Landucci senioris de familia devenierat patronatus per Stephanum tamquam majorem natu, cum devenire potuerit ad illum ut fratrem, & heredem d. Joannis Landucci senioris successerint uti hæres, vel tanquam senioris de familia, observantia hujusmodi tanquam dubia atendi nequit pro perpetuitate & extenione patronatus in senioris de familia Bernarda, ut bene probat Rot. coram Merlin. dec. 823. num. 23. usq. ad fin.

Ex quibus omnibus de plano sequitur, Francisco Joannello adjudicandum esse beneficium; nam exprimata substitutione majoris natu in d. Joanne Landucci primo admisso de familia Bernarda, patronatus evasit hereditarius, & titulus legati transire potuit in Ursulam, & ex ista titulo donationis in Carolum Joannellum, qui presentavit d. Franciscum filium, ut probatur in decisione, que revideatur, & finali.

Et ita utraque &c.

R. P. D. P I O .

Romana seu Verulana Fideicommissi.

Lun. 12. Januarii 1694.

A R G U M E N T U M .

Testator poteſt de re hæredis disponere, & dispositio executionis est demandata, si hæres pro hæredi deinde se geserit, licet rem ad ipsum spectare specialiter ignoravit; & quoties ex acceptatione dispositio oritur perneceſſe jurium renunciatio, non attenditur, quod emolumēto non aequet onus.

S U M M A R I U M .

1 Exceptio antiquioris fideicommissi impedit immisionem, que peſitur ex fideicommissi posteriori.

2 Limita, si in secundo fideicommisso bona quo debentur ex primo, fuerint comprehensa, & hæres hanc fideicommissariam dispositiōnem acceptaverit.

3 Non est dubitandum, quin testator voluerit de re hæredis disponere, si illam specificè in testamento descriperit.

4 Testator suam hæredem posset etiam in re propria gravare.

5 Acceptatio oneris per testatorem in re hæredis ordinati ex quibus desumatur.

6 Voluntas ac animus circa acceptationem, non ex factu alieno, sed ex proprio acceptare debentis, est desiderandus.

7 Si fit concurrat successiva ratificatio, alienum factum uestigiū reputatur.

8 In concursu plurium titularum expressorum respici debet titulus specialis designatus in petitione, & ad exercitium redactus, non autem haberi debet ratio de aliis titulis generaliter cumulatis.

9 Voluntas ex quovis actu etiam nullo deprehendit valer.

10 Acceptatio secundi fideicommissi que preferret renuntiationem antiquioris, nisi ei prejudiciale, nisi concurrens precisa, & individualis scientia ejusdem fideicommissi antiquioris, & quidam inspedita, cognitisque verbis testamenti.

11 Declara, ut hec conclusio vera sit in renuntiatione merito damnosa, scius in acceptatione secundi dispositioonis que incipit a lucro, & commodo remuniantis, quo casu virtualis renuntiatio inducta ob acceptationem posterioris fideicommissi subficietur etiam admisso ignorante primi.

12 L. de his ff. de transact. an locum habeat in questione relatale ex fideicommissu conventionali.

13 In renuntiatione jurum quae provenient ex testamento opus non est, quod inspicatur tabula testamentaria,

sed fas est, quod concurrit probatio scientia intellectualis, per quam totalis ignorancia submoveatur, & num. 14.

Hujusmodi probatio ex quibus possit deprebendi.

14 Paria sunt scire, aut scire posuisse.

15 Ex scientia majoris partis dispositionis inducitur probatio scientie etiam alterius.

16 Quoties ex acceptatione unius dispositionis perneceſſe evenit renuntiatio omnium, & quorundam jurium, post emissam acceptationem absque ulla præferventia, non attendunt excusatio que deducitur ex ignorancia eius jurium.

17 Et hoc casu acceptatio dijudicatur præjudicialis, etiam si ex dispositione æquivalens non consequatur emolumēto.

20 Exceptio dubia impedit non potest immisionem.

D E C I S I O N E XXIII.

S Entitent Rotali R. P. D. Caprare, qua, præviis pluribus decisib[us] definita fuit, Cinthio, ac Philippo fratribus de Philonardis competenter immisionem in bona subiecta fideicommisso conventionali uisque de an. 1557. à Silvio, & Paulo Emilio ordinato, hodie in gradu appellationis, mihi directe, confirmationis robur obtinuit ob illius incorporatam validitatem, & justitiam effundentem ex optimis rationibus, quibus in memoratis decisib[us] stabilitur prefatam fideicommissum purificatum fuisse favore actorum per mortem Marii, qui proinde hujusmodi bona, tanquam libera, Felici Columnæ uxori sue relinquere nequit.

Nec oblat repeta semper exceptio antiquioris fideicommissi Saturni Patri Silvii, virtute cuius fratres de Columna hæredes mediati Marii contendebat ex polteriori dicti Silvii fideicommisso immisionem actibus concedi non posse; ex firmatis per Rotam coram Penia dec. 394. num. 3. & 4. & coram Cerro dec. 361. nu. 1. & in r[ec] dec. 360. n. 1. & 2. par. 15. Siquidem cum Silvius de bonis subiectis fideicommisso Saturni Patri expressè disposerit, illa subiungit proprio fideicommisso, & Marius successor hujusmodi dispositiōnem simpliciter acceptaverit, efficietur, ut fratres de Columna non valeant amplius de antiquiori fideicommisso excipere, cum factum Silvii eorum autoritas religiosè fervare teneantur; ut omisſis generalibus, in his terminis respondit Rota in Romana Prelature de Vecchiarola 10. Martii anni præteriti, fortius, coram R. P. D. meo Anifaldo.

Volvent autem, ac potuisse Silvium de bonis controversiis disponere, ambigendum non est: quoniam voluntas elicitor ex eo, quod in fideicommisso conventionali per ipsum ordinatio, specificè, ac nominatio cum suis distinctis qualitatibus, ac confiniis bona dicti Saturni designavit, quod operari, ut ad hunc effectum de voluntate constare dicatur, sicut notant laudes de cōfessione cauſe coram R. P. D. meo Caprara, prima sub die 10. Maii 1690. & Nec in dubium, & altera sub die 21. Junii 1697. & Siquidem, ac tertia 21. Februarii anni præteriti, sicut constat enim: Et potestas revocari nequit in quādūs, cum abolitum in iure fit testatorem hæredem suum etiam in propria gravare posse, ad Textrum in. Imperator 4. 72. 6. sicutum, & cum quidam, ff. de l. 2. & in l. cum Pater 79. & Titio fratris cod. tit. Mellius obseruat. 144. num. 22. Rudolphin. alleq. 53. nu. 2. & alleg. 151. num. 19. Rota in Camerini. Bonorum 20. Junii 1692. & primo, coram R. P. D. meo caprara, in Nepesina legati Massaria 4. Martii 1697. & menses altera, cor. R. P. D. meo Muto, & in Avenionen. fideicommissi super manutentio 10. Iunii ejusdem anni 1697. & Jane incompetenta, cor. R. P. D. meo Olmo.

Tota igit cauſa moles redigitur ad acceptationem Marii, qui comprobata, sicut in idem Marius vitam vivere, proponere non posset existentia antiquioris fideicommissi, cui per acceptationem posterioris renuntiavit; ita quoque, ut superius firmatum est, & non obstat, fratres de Columna illius mediati successores prefatæ antiquiori fideicommisso juvari non possunt ad retardandam immisionem actibus jam decretam.

At quod Marius fideicommissum Silvii acceptaverit nulli dubium esse potest; id enim apertissime evincitur ex plurimi actibus per eundem gestis. Habemus enim prætextum in Summario statuum de Philonardis nu. 2. & quinto seqq. & consideratis a Rota in precedentibus decisib[us] R. P. D. mei Caprare, productionem instrumenti dona.

donationis continentis fideicommissum conventionale factum à Mario contra quicunque, & praesertim contra ipsum patrem ac patrum, nec non contra descendentes à Paulo Emilio, adversari quos iudicium caducitatis intendavit ob alienationem honorum fideicommissariorum ab eiusdem factam contra expersam legem dicti fideicommissi conventionalis: Habemus itidem, quod defuncto Patre petit idem Marius coram Iudice immisionem ad bona contenta in dicto fideicommisso conventionali, quam successivè obtinuit, possessionem illius virtute adipiscendo: Habeimus denique confensum praesumit alienationi facienda per descendentes à Paulo Emilio, cum speciali expersione, quod erat tutus a pena caducitatis inflata in dicto fideicommisso conventionali in casu, alienationis, stante assensu, ac derogatione Pontificia, & multiplo reintegrationis dicti fideicommissi faciendo; qui fane geminati actus patris recenti in postrema decr. R. P. D. mei Caprare, à §. constat enim cum sex seq. quoadmodum evidenter praeferunt positivam Marii acceptationem, ac renunciationem antiquioris fideicommissi, ut ponderaverit Rota in Romani seu Reatina fideicommissi de Vecchiarelli s. Decembris 1697. §. rotifus, coram R. P. D. meo de la Tremoille, ita dubio procul dictis fratibus de Columna omnem prorsus spem admunuit, eandem acceptationem impugnandi.

Agnocebant defensores eorumdem Actorum, sufficientiam acceptationis; idèque ad illius efficaciam exercitandam, procedentes cum distinctione actuum præcessitorum in duas speciem: Quod primam concernente expletos Patre Marii vitam agentes, respondebant, eodem collusivo gestos suffise, ad requisiitionem scilicet ejusdem Patris, ac etiam Patrii Episcopi Anagnini, quibus expediebat, mediante persona Marii comparentis ex titulo fideicommissi, creditores repellere: idèque inferabant, quod cum Marius nullum dederit procuras mandatum Sebastiano Ubaldo, ac Felicio Crucio, qui in iudicio, Mari nomine, nonnullos ex dictis actibus fecerant, non posse ex eisdem erui necessarium confundere pro acceptatione fideicommissi. Sylvi, ex regula, quod voluntas, ac animus circa acceptationem, non ex facto alieno, sed ex proprio acceptare debentur defunduntur est, ad tradita per Par. conf. 78. n. 15. lib. 5. & Rotam coram Gregor. dec. 268. mu. 7. & dec. 260. mu. 3. & coram Bich. dec. 66. n. 4. & coram Cello dec. 243. n. 10.

Verum nullo negotio objectum removeri posse vifum fuit: quia cum Maris deinceps, vita functo Patre, inhaerenda præcedentibus instantiis, novum constitueri procuratorum, qui utendo monitorio jam expedito, mandatum de immunitendo obtinuit, vigore cuius ipse actualiter possessionem honorum fideicommissariorum Sylvi namus fuit: inde rectè intelligi datu, vel quod omnes præcessiti actus jure ceteri debent facti de ordine, & contenti ejusdem Marii, vel quod in omnem casum, dicendum veniat, eodem fuisse postmodum sufficiens ratificationes, ad eum afficeret vacante persona, ac si usque ad initio cum speciali ipsius Marii mandato gesti fuissent, Rota coram Dunozett. Jun. dec. 753. mu. 5. & in specie ad indicendum agnitionem fideicommissi, ac gravaminis super re propria heredis dec. 384. n. 1. cum seqq. & signatar. nu. 3. ver. nec etiam obstat par. 2. recent.

Quo autem ad alteram speciem actuum expletorum post Patris obitum, quales sunt, dicta expeditio mandati de immittendo, ac subfœculta possessionis acquisitione, nec non præstatio confusus alienationi facienda per descendentes Pauli Emilio, replicant iudicem Sribentes pro reis convenientia, eodem minime concludere posse acceptationem fideicommissi conventionalis Sylvi, ex quo Marius petitionem non coardaverit ad titulum dicti fideicommissi conventionalis, sed bona virtute quorūcumque fideicommissorum Domus Philonarda acquirere intellexerit, ac declaraverit, sed & hæc quoque exceptio nullius motimenti comperta fuit.

Premissio enim, quod tam iudicium intentatum, ac prolequendum contra Marcellum, & Joannem Petrum, Pauli Emilio descendentes super caducitatem ob alienationes ab ipsis factas, quæ etiam dicti confusus præstis alienationi facienda, non potuit inniti, nisi dicto fideicommisso conventionali, in quo honorum distractio sub pena caducitatis vetita fuerat; & properè quod hos actus nulla confiderant potest mixtura cum fideicommisso Saturni, aliorumque antiquiorum fideicommissorum dominus Philonarda in Mario exipitorum; excluditur nihili-

lominis asserta promiscuitas etiam respectu alterius actus expeditionis mandati, quia, ut liquet ex ejus lectura, illud expeditum fuit pro consequenda immisione, in omnibus (sunt verba ejusdem) & singulis bonis perpetuo fideicommisso per contractum à dicto q. Silvio subfectis, vigore infra menti donationis 29. Octobris 1577. quod cum ita sit, certum efficitur, Marium unicè se retrinxisse ad titulum totius memorati fideicommissi conventionalis, non obstante quod in mandato subfœcultur verba illa, ac in omnibus, & quibuscumque aliis bonis fideicommissi, seu fideicommissorum attentatorum dicti sui patris purificatur, quia dum Marius in specie tantum expressit titulum resultantem ex donatione Sylvi, nil prorius retinet, quod etiam simulane deduxerit alia fideicommissa; nam semper in concilio plurium titulorum expressorum, recipi debet titulus specialis designatus in petitione, & ad exercitium redactus. Non autem habet debet ratio de aliis titulis cumulatis generaliter ad isolam abundantem cautelam, Rot. dec. 41. 3. n. 17. p. 12. rec. & aliis seqvissimis.

Absque ovo quod vim in contrarium faciat, quod in dicta donatione præscripta fuerit vocatis formæ circa acceptationem fideicommissi: nimurum praestandi in omnibus Episcopo Verulano juramentum pro observantia contentorum in eo; idèque cum non constet Marium formam prestatam adimplivisse, infurgat ex hoc validissimum argumentum pro exclusione acceptationis: Etenim cum i præfenti non oritur quæstio inter substitutos, & posse fore fideicommissi, qui spreta lege à conditoris stabilita, dicti valeat intrulus, ad eum conferuent aperta fuerit successio favore aliorum substitutorum, sed agatur solùm de perfervanda mente Marii, an videlicet voluerit, nec ne acceptare fideicommissum Silvii, eaque exuberanter emerit ex narratis actibus: protectò non obstante, quod non doceatur de adimplimento dictæ formæ, semper fumus in claris circa voluntatem acceptandi, quæ, ut ritum est, etiam ex quovis actu, tameti nullo, comprehendit potest; R. coram Speraphin. dec. 9. 34. num. 13. & in Toletana 9. hæreditatis 16. Maii 1687. §. Tum denique, cor. bo. mem. Ursino.

Oftenta ex hucfus deducit acceptance Marii, ex tot undique clarissimis actibus emergente, minime officere putarunt DD. quod eadem apta non sit ad inducendum renunciationem antiquioris fideicommissi Saturni, nisi etiam insimil doceatur de præcisa, ac individuali scientia ejusdem fideicommissi, & quidem inspectis, cognitio verbi testamenti, ad vulgatum Text. in l. de his, ff. de transact. cum quo procedunt Sord. conf. 413. n. 25. P. P. regni de fideicommiss. art. 54. num. 16. ver. & in fideicommissi, Fular. de subf. queſt. 59. 4. numer. 22. & seqq. & conf. 39. num. 5. Oad. de fideicommiss. queſt. 2. num. 60. Rot. coram Speraphin. dec. 969. num. 4. in fine, coram Cerro dec. 782. n. 18. & seqq.

Cum enim in hac facti specie non versemur in casu renunciationis mere damnatio, per quam renunciants evidenter fibi præjudicium intulerit, abdicando à se fure suæ fæcutionis in fideicommisso renunciatione, illaque in alium transferendo, in quibus terminis procedere d. textus centrifur loquuntur, ac intelligenda sunt authoritates pro objecto allegatae; sed fumus in longè diverso causa, nempe in actu incipiente a lucro, & commido renunciants, ex quo Marius, præter consequenceum medietatis bonorum fideicommissariorum, allicet etiam potius à spe succendi in integræ fideicommisso, si evenierit causus facile contingibilis extincionis alterius lineæ Pauli Emilio confidecommissit, & ulterius gravamen reputari nequit odifum, utpote ordinatum ad conservationem, & honoriificantiam hujus Nobilis familiæ de Philonardis: explorati itaque juris est, nullam subfœculta necessitatem probandi scientiam individualem antiquioris fideicommissi conventionalis, sed bona virtute quorūcumque fideicommissorum Domus Philonarda acquirere intellexerit, ac declaraverit, sed & hæc quoque exceptio nullius motimenti comperta fuit.

Rufus neque subfœcitur in jure, quod etiam in terminis renunciationis mere præjudicialis, per quam via se tollit de me-

Super Conflictu Legali.

de medio, ex censura d.l. de his, ff. de transact. inspicit debeat tabulæ testamenti, ac earundem verba præcognosci; nam omisla inspectione, an dicta lex sit applicabil s quæstiones resultant ex fideicommisso conventionali facta in contractu, quando ejusdem textus littera restringitur ad controverias, quæ ex testamento proficuntur, ut nota Glossa ibidem, & latè pluribus rationibus adductis, negativam sententiam propagando, Rodoer. conf. 24. n. 51. anterior in nostro Tribunali recepta est opinio, quod ut fatus dicatur dicimus omnia iura, quæ eidem ex antiquioribus fideicommissis Antenatorum competere unquam possent, justa egregia doctrinam Bartholi in l. Aurelius 21. §. Cujus, num. 1. in medio, ff. de lib. legat. ubi notantur firmas, quod quando ex modo, quo eis conceptus actus appareat, contentientem debere remittere omne jus, five ignoratum, five expressum, nullo excepto tunc acceptio, five fumus cum speciali scientia iurum, quæ dimittuntur in ejus sequelam, five sine, semper præjudicat, quia is, qui acceptat, ex lectura, vel scientia actus præcogitat, nullum jus libi remanere posse, etiam si istud haberet, & sicuti sub hac præcognitione sponte dimittit jus quod haberet, ita credit lex, quod indistinctè remisit omnia aliud jus, quod fuisse habet posse, & sequuntur Cravett. conf. 668. & Larrea dec. Granata. 76. in aliis codicibus 37. n. 27. Urcool de transact. queſt. 1. n. 18. circa finem ver. ubi inquit, proinde illi verba Caii, inspectis, cognitis refutanti verbis, intelligi debent de simplici scientia intellectuali, refutare ex verisimili, ac sufficiens testamenti notitia, ut post Barthol. in l. qui Rome 122. §. Duo frates post mu. 7. ff. de verbo obligat. arguit idem Leonard. Rodoer. d. conf. 24. n. 4.

Hinc superfluum penitus vifum fuit DD. descendere ad examen, an Marius receptor aequivalens enclulementum ex bonis Silvi, ex quo poterit compensare id quod ei auferetur ex bonis Saturni per dictam acceptationem; nam cum per eandem fine illa præfervativa quasi contrariet cum Silvio, non intrat amplius quæstio aequali enclulementum, quæ solùm habere posset locum, quando nimirum non conflare de acceptatione, vel illa facta fuisse cum beneficio legis, ac inventari, aut cum aliqua alia præfervativa.

Sed quatenus etiam inspectio aggredienda eset, cum constet Silvium plures fæcile acquisitiones, ipsique competeret in bonis Saturni. Patris dærationes legitimes, & Trebellianæ, que per fratres de Columna non facit probant contumptus ex modicis alienationibus, & ulterius idem Silvium censum scut. mille, quo gravata erat hereditas Saturni, extinxerit videtur, quidem sufficiens compensatum damnum, quod ex disfotione Silvii super fideicommisso Saturni prætrudit illatum fuisse Mario, addito præfert, ut superius ponderavimus, quod poterat idem Marius acquirere bona linea Pauli Emilio, si eadem extinta fuisse ante extictionem propriezis; quæ omnia faciliter procedere debent, ex quo DD. res conventi non probant concludenter, omnia dicta bona Silvii, & dærationes non sequare dannum passum, vel falem id remanet validè dubium, quod exibere, ut per hanc exceptionem nequeant modò retardare immisionem Adotoribus virtute fideicommissi undique clari; ut latè firmatur in decisionibus R. P. D. Caprare, ad quas DD. respectu hujus articuli, licet ad causæ resolutionem non necessarii se retulerint.

Et ita videntibus quinto, & sexto, resolutum fuit utramque acerrime informante &c.

R. P. D. P. I. O.

Romanæ seu Verulana Fideicommissi.

Ven. 15. Maii 1590.

ARGUMENTUM.

Ut subfæcitur renunciatione iurum, que ex aliqua testametaria computant dispositionem, non requirunt, quod renunciants oculis corporis videat testametum, sed sufficit, quod constet, intellectualiter de propriis iuribus cogitare possit.

SUMMARIUM.

Hæres acceptando fideicommissum in propriis bonis a defuncto ordinatum, non fibi præjudicat, si acceptatio sequuta fuerit sub credulitate, quod bona scientia testatoris.

Limita, si heres saltem in genere, ac intellectualiter cogitare poterit, quod bona fideicommissum subiecta non esset testatoris, & num. 6.

Ex quibus tali generica cogitatio argui valeat, & num. 4. Renunciatio spesi future fæcutionis ratione certi enclulementi utilis reputatur.

DECISIO XXIV.

Scibentes pro Felice, ac fratribus de Columna, ad obtinarii præteriti, novum in hodierna causa reprobatione adstruebant motivum in eo fundatum, quod felicet cum Silvius in conventionali fideicommissi plura bonorum corpora descripserat cum speciali expressione, quod essent sua, exinde rectè argui detur. Marius in dicti fideicommissi acceptatione ignorans lapsum fuisse, existimando ad memoriam Silvium dd. bona pertinere, & consequenter ex illius dispositione in ipsum fuisse dilata, quando ei ex Saturni testamento debebantur; proindeque flante hac errore credulitate, cum qua processum fuit in acceptatione, concludente non idem peremptum esse petitum, & concludebat non ideo peremptum esse petitum.

Verum tamen prefato motivo minime refragante, D.D. probantes fundamenta decisionis coram mea sub dicta die emanata, perfitur in resolutis. Siquidem ab obiecti remotionem denuo ponderabant, quod cum Marius fatem in genere, ac intellectualiter cogitare potuerit, quod bona descripta in fideicommisso Silvii posse esse subiecta alteri fideicommissi antiquiori, ex simplici ejusdem fideicommissi acceptatione, abque uila protestatione facta, censetur voluisse remittere omne, & quodcumque jus aliquoq[ue] sibi competens super bonis fideicommissi conventionalibus ex quavis hominum dispositione, addebat propter hodie ab eis fideicommissoribus exceptio erroris in acceptatione nequeat promoveri, ut ex doctrina Bart. in L. Auctio 21. §. cuius n. 11. ff. de liber. legat. late firmatur in priori mea decisione, & Quoniam cum ibi cordam. quibus additur Francise Schenardi. conf. 14. lib. i. n. 17. & 18. atque ita sequendo dictæ causa decisionem, non vixim respondere Rota in Avenion. Fideicommissi 19. Januarii 1699. §. Absque ex quodcum plurib[us] legg. cor. R. P. D. meo Muto, ubi optime articulus discutitur.

Implicitum autem Marius cogitare potuisse in sua nobili familia adesse antiquiori fideicommissi, quorum virtute bonorum separations facere posset, palam fit, si fideicommissi conventionalis leges consideratur; ex ejusdem enim lectura constat, conditoris ordinatim, quod omnes vocati succederent (sunt verba dicti fideicommissi) sine illa legitima, Fadidie, Trebelianica, & vel alterius cuiuscunque quartae, seu portionis, ex quounque jure, lege, aut quovis alia dispositione quomodolibet forsitan debita, & debenda, & quae forsitan debita a lege, vel ab homine proficiente, detractione, vel retentione facienda, quas detractiones, diminutiones, atque retentions per pacum expressum omnibus lineis, & descenditibus prohibuerunt, & ex nunc nominibus d. lineam in infinitum renunciarunt, & promiserunt: illis non ut modo aliquo, dñe, vel indire, nec ex aliqua ratione, vel causa, ita & taliter quod predicta integrum bona pleno jure, & sine illius diminutione in familiam in perpetuum, & in infinitum remaneant. Si igitur dicti fideicommitentes omnem, & quaecumque detractionem, ac retentionem ex hominum dispositionibus debitam, adeo aperiè prohibuerant vocatis ad fideicommissum conventionali, quis negare poterit, quin in dicti fideicommissi acceptatione Marius talem qualiter generatim notitiam habuerit de existentia antiquorum fideicommissorum, quorum uia facere posset detractionem bonorum, cui necessario virtualiter renunciandum erat eo ipso, quod ex fideicommissi conventionali successione non conquisi intendebat? Ut bene arguit Schenardi. cit. conf. 14. n. 18. additis ulterius ad clariorum ejusdem scientiarum comprobationem tota aliis circumstantiis expensis in decisionibus causa coram R. P. D. meo Caprara, & relatis in mea decisione, §. Hec autem, ac praefertur ea quae evitatur ex retentione testamenti Saturni in Mario probata, que concludenter evincit notitiam contentorum in illo, cum nimis à verisimilitudine alienum sit, quod Marius vir nobilis, & rerum sue antiquæ familie non incuriosus, illud legere neglexit, ut distinguendo inter inferioris nostre homines, ac alios nobilissimos natibus prædictos, ad rem animadvertisit dictus Francise Schenardi. conf. 29. n. 8. & 9.

Præterquam quod urget semper fatalis illa responsio, cui constantes in hac causa Rota adhæsit, quod nempe, cum non agatur in præfenti de renunciatione præjudiciali evi-

dens damnum secum ferente, in quibus terminis magis rigorosa scientia probatio exigi posset, sed de actu, qui habet originem à lucro, ed quia Marius ut prudentem virum decebat, laudabiliter se gerendo, per acceptationem fideicommissi conventionalis maxima utilitatem fuit consecutus; nam renunciando tantummodo incerta spei disponendi de bonis Saturni, quatenus ipse fuisse ultimus de propria linea, & abique filii decederet, non solum è converti acquisivit confidabilem, & cunctis numeris aquivalentem spem succedendi de futuro pro se, & ejus posterritate in bonis alterius linea Pauli Emilia, sub pari conditione, quatenus ista ante propriam extinta fuisset, ad tradita per Peregr. de fideicom. art. 32. n. 50. Verum etiam fuit in lucro, & commodo ex tunc quad se, & dictam ejus posterioriter, omnium fructuum, & accessionum medit temporis, tam ex detractionibus legitime, & Trebelianicas Silvio competitibus super bonis Saturni medicatam illius hereditatem absorberibus, quam ex aliis detractionibus in quantum, nec non ex bonis ab eodem Silvio acquisitis non exigui compendii; quibus attenit certo certius est, quod in hoc statu ad validitatem, & firmitatem agnitionis novi fideicommissi fatig, superque sit scientia intellectualis antiquorum fideicommissorum, abque eo quod confare debet de scientia positiva ex viuissimo testamento, ex adductis in priori decisione, §. Cum enim, & in specie tradunt Hodderi contr. foren. cap. 15. a. 15. cum plurib[us] legg. 6 Spad. conf. 164. n. 23. & dixit Rota dec. 134. n. 15. & dec. 158. n. 41. coram Bich. ac in dicta Avenionen. Fideicommissi Confimatis in fine, coram R. P. D. meo Muto.

Parum refragante objecto inæqualis spes succedendi in vim reciprocæ linearis, ex quo Marius votum castitatis emisit: Quoniam hujus voti in genere nulla assertur sufficiens probatio, & multò minus que percutiat tempus acceptationis fideicommissi conventionalis, quo Marius immo erat floridissime attatus ad nubendum, & prolem fuiscipendam; & posito etiam dicto voto nihil relevaret, sive quae adhuc prudens, & provida fuisset ejusdem fideicommissi approbatio, sive ruris quia nihilominus ex præcessu abique sobole masculina Joannis Petri inicij ex linea Pauli Emilia, fideicommissum potuerit in perfacione Marii etiam celestis aperiri, sive denum quia plures annos supervixit Marius uxoratus, & a precedentia acceptatione fideicommissi nonquam refutat, unde eam tacite ratificasse, & comprobate videtur.

Et ita videtur quintus, & sexto, utriusque parti responsum fuit.

R. P. D. MUTTO

Avenionen. Fideicommissi.

Lun. 19. Januarii 1699.

ARGUMENTUM.

Dicitur eadem materia, que in precedentibus decisionibus fuit definita.

SUMMARIUM.

- 1 Ministro non denegatur fideicommissario docenti de existentia fideicommissi, illiusque purificatione, & extirpatione bonorum.
- 2 Testator potest ad libitum disponere bonis hereditatis ad fideicommissum conventionali, quis negare poterit, quin in dicti fideicommissi acceptatione Marius talem qualiter generatim notitiam habuerit de existentia antiquorum fideicommissorum, quorum uia facere posset detractionem bonorum, cui necessario virtualiter renunciandum erat eo ipso, quod ex fideicommissi conventionali successione non conquisi intendebat?
- 3 Ut bene arguit Schenardi. cit. conf. 14. n. 18. additis ulterius ad clariorum ejusdem scientiarum comprobationem tota aliis circumstantiis expensis in decisionibus causa coram R. P. D. meo Caprara, & relatis in mea decisione, §. Hec autem, ac praefertur ea quae evitatur ex retentione testamenti Saturni in Mario probata, que concludenter evincit notitiam contentorum in illo, cum nimis à verisimilitudine alienum sit, quod Marius vir nobilis, & rerum sue antiquæ familie non incuriosus, illud legere neglexit, ut distinguendo inter inferioris nostre homines, ac alios nobilissimos natibus prædictos, ad rem animadvertisit dictus Francise Schenardi. conf. 29. n. 8. & 9.
- 4 Nemo debet plus gravari quam onus.
- 5 Possidens tanquam fideicommissarius accepit dispositio[n]em fideicommissarii.
- 6 Bona dicuntur proprias, à quo possidentur, licet aliter restituenda sint.
- 7 Ad sufficiendum dispositionem à vitio erroris sufficit vrisimilitudines testatoris.
- 8 Frater succedit in bonis fratris una cum Patre.
- 9 Verba-Tutti gl' altri beni-importante integritatem bonorum.
- 10 Substitutio recipit declarationem ab institutione.
- 11 Invenit omne sibi testatoris voluisse preferere extraneos propriis confangentes.
- 12 Nemo debet plus gravari quam onus.
- 13 Possidens tanquam fideicommissarius accepit dispositio[n]em fideicommissarii.
- 14 Scientia fideicommissi non est necessaria, ubi fideicommissum est favorable.
- 15 Et in omnem causam latet, ut scientia convincatur, non per rigorosus probationes.

16 Modicus error in peritia vitiatur, & non vitiat.

17 Cafrum probat, in cuius hereditate fuerint bona in eo descripta.

18 Maximò concurrentibus depositionibus testium, & instru[m]entis.

DECISIO XXV.

Alexander senior de Serra postquam in postremo sub quo deceperat testamento, condito a anno 1653. sibi heredem universalem scripserat Franciscum unicum filium, in hunc modum eundem gravavit, renderere, & restituere dopo la sua morte li detti beni suoi, & eredità, assene tutti gli altri beni proprii del detto Franciscu procedenti tanto dalla Signora Ludovica de Ferrier sua Madre, & Claudia di Guglielmi sua Nonna Materna, da Pietro Fevrier suo Zio, che da altri quantunque de Alejandro filio de detto Franciscu, & della Signora de Torres nipote di detto testatore, senza detractione, né diminutione di alcuna quota di legitima, scilicet, trebelianica, né d'altra quota qualunque, & in difetto di detto Alejandro, non trovandosi allora vivo, alle figli di detto Alejandro naturali, & legitimati, & loro descendants per linea masculina, preferendo li maschi di essi a gli altri secondi nati, & in difetto di maschi alle femine, volendo, & ordinando parimente, che detto Alessandro heredando raccolto li detti beni, & eredità, si tenuto, & obligato de renderla, & restituirla a suo detto figliuoli con l'uso ordinale, & dispositione, che sopra, e che con questo modo tutti li suddetti beni finno conservati nella sua famiglia, offervando sempre l'ordine di primogenitura, & preferenza de maschi alle femine. E veniente tutta la detta famiglia, & descendants del testatore a finire, & extinguens, in detto caso bò substituito a tutti i suoi detti beni, & eredità li figli del Sign. Nicolo Serato fratello del detto testatore, & tale, o sali, che si troveranno viventi nel tempo di detta substitutione, preferendo sempre i primogeniti a secondi geniti, li maschi alle femine, & volendo, & intendendo, che il maggior d'età, che si troverà nel tempo di detta substitutione, & dunque hauebit, & esiguerbi, in detto caso bò substituito a tutti i suoi beni, & eredità, che ha conservato per linea diretta alla descendants maschi di esso, offervando il detto ordine di primogenitura, & di preferenza dei maschi alle femine: & in caso che detto Franciscus non volesse accettare la detta substitutione, & ut tenore testamenti in principio relati, & tam Franciscus, quam Alexander, cum Joannes Baptista predecescriter, fideicommissum acceptaverit tanquam heredes eadem bona possidentes, sicuti non valuerunt suppositionem suorum honorum à Testatore factam impugnare, nec in illis diverso jure, quam fideicommissario, succederet, cum certum sit, testamente de bonis hereditatis, tam devolutis, quam devolvendis, non minus quam de propriis disponere posse, leg. unum ex familiis, §. Si rem tuam, & leg. cum pater 79. §. Cum Tito, ff. de legatis 2. Bellon. conf. 9. & 10. per rot. Ridolphin. allegat. 93. num. 2. & allegat. 131. num. 19. Rot. in recent. dec. 444. sub num. 2. par. dec. 19. num. 1. & dec. 89. num. 2. §. 5. dec. 613. 27. & 28. part. 1. & 2. coram Coccin. dec. 1507. num. 1. & 2. & dec. 1623. num. 11. post Merlin. de pignor. dec. 85. num. 13. & 14. & in Camerinen. Bonorum 20. Junii 1694. §. 1. coram R. P. Donino meo Caprara cum aliis in Nephepa Legati Maffaria 4. Martii 1697. §. Minus altera, coram me; ita nec pariter permisum reddi Congregationi Patrum Alexandri Junioris testamenti heredi suppotionem, seu onus fideicommissum per ipsum auctorem acceptatum, diuque, & quod vixit observatum excutere, Cancer. cariar. refolut. cap. 2. num. 3 203. Rot. in Romana, seu Veruliana fideicommissi 21. Februarij praecedens anni, §. Quidam denique in fine, coram R. P. D. meo Caprara.

Absque eo, quod adversus substantiam hujusmodi suppositionis urgente potuerint oppositiones iterum per defensores Patrum adducere. Non prior elicita ex eo, quod anno 1648. ante apertam successionem paternam, auctoritate conditoris fideicommissarii irrevocabiliter, & inter vivos donaverit nominatis Alexandri Juniori, & Joanni Baptista ejus filiis, cum reservatione tamen ususfructus sua vita naturali durante, ac cum libera certa summa dipositione ad effectum testandi, taliter quod suppeditio horum bonorum præcedenter donatorum ut Franciscu in testamento facta, & superius per extensum recentem dubius proposita die 12. Januarii mox præter elapsi anni, dilata fuit in utroque refolutio, ac demandata electio peritie Curialis ad effectum firmandam statu tam Alexandri senioris fideicommissarii, quam Francisci ejus filii, & heredis gravati; cuius relatione, seu peritie in actis probata, subrogatus in locum ejusdem R. P. D. meo Pli, dubitandum hodie proposuli D.D. An sententia Rotalis immiscent Laurentio concedens sit conformanda, vel infirmanda, statibus ejusdem validitate non controversa, satisque resulente ex revolutione actorum, ac justitia non minus resulgente ex decisione edita cor. R. P. D. meo dell'Olmo eam precedente, magisque ex hodierna periti relatione comprobata; pro illius confirmatione repromisum fuit.

Et quidem debita via fuit Laurentio immiscent; nam ipse docuit de existentia, & purificatione ad ful favorem præallatis fideicommissi, cum testator primo loco ad successio[n]em ordinis primogenitali vocaverit ejus descendentes, illico deficiens transversales progenitos ex Nicolao fratre, ut cum per obitum præfati Alexandri Junioris absque prole defecta in totum fuerit descendente testatrix, sic cui clara est existentia fideicommissi, ita pariter ejus purissimum favore Laurentio ex linea Nicolai nepotis, & proximioris; ac de identitate honorum fideicommissariorum confit ex relatione Periti Curialis, ut ea proper negari non potuerit immiscent, ex remedio i. fin. l. C. de edib. D. I. Adrian. tollen. de quo Rot. in Ferrarien. fideicommissi 13. Maii 1689. §. prime, coram bon. mem. Emerix Decanu, in Alculana fideicommissi, seu Domus 5. Decembri 1691. §. Mortu. coram R. P. D. meo Caprara, & in Avenionen. seu Yashonen. Primogenitura 28. Januarii 1693. §. Validitas namque, coram me. Et neutrum in bonis propriis testatoris, sed etiam ejus heredum, & signanter super medietate bonorum existentium in Territorio, ac Castro S. Caecilie primordialiter spectantem ad Francicum ex dipositione Petri Fevrier Avunculi, & per eundem deinde de donatorum Alexandri Juniori; & Joanni Baptista filiis cum altera medietate pertinerent ad fideicommissum tam in vim testamenti Claudio di Guglielmi, quam transactio[n]is subfœderatae ex anno 1638. inter eundem, & Francicum filium, quo cum eum testator hac etiam bona nominatio fideicommissi supposuerit cum prohibitione cuiusque detractionis, ut ex tenore testamenti in principio relati, & tam Franciscus, quam Alexander, cum Joannes Baptista predecescriter, fideicommissum acceptaverit tanquam heredes eadem bona possidentes, sicuti non valuerunt suppositionem suorum honorum à Testatore factam impugnare, nec in illis diverso jure, quam fideicommissario, succederet, cum certum sit, testamente de bonis hereditatis, tam devolutis, quam devolvendis, non minus quam de propriis disponere posse, leg. unum ex familiis, §. Si rem tuam, & leg. cum pater 79. §. Cum Tito, ff. de legatis 2. Bellon. conf. 9. & 10. per rot. Ridolphin. allegat. 93. num. 2. & allegat. 131. num. 19. Rot. in recent. dec. 444. sub num. 2. par. dec. 19. num. 1. & dec. 89. num. 2. §. 5. dec. 613. 27. & 28. part. 1. & 2. coram Coccin. dec. 1507. num. 1. & 2. & dec. 1623. num. 11. post Merlin. de pignor. dec. 85. num. 13. & 14. & in Camerinen. Bonorum 20. Junii 1694. §. 1. coram R. P. Donino meo Caprara cum aliis in Nephepa Legati Maffaria 4. Martii 1697. §. Minus altera, coram me; ita nec pariter permisum reddi Congregationi Patrum Alexandri Junioris testamenti heredi suppotionem, seu onus fideicommissum per ipsum auctorem acceptatum, diuque, & quod vixit observatum excutere, Cancer. cariar. refolut. cap. 2. num. 3 203. Rot. in Romana, seu Veruliana fideicommissi 21. Februarij praecedens anni, §. Quidam denique in fine, coram R. P. D. meo Caprara.